

PARIS’TE BIC’E YOLCULUK

Yolculuk planımı yapmış, Chanel’e üç hafta sonra Paris’te olacağımı bildirmiştim.

Bu tek bilgi alışverişinin ötesinde ketum ve mesafeli kaldı; tipik bir Fransız kadını. Başka hiçbir şey sormadı.

Yola çıkış zamanımın çok kesin bir mantığı vardı.

351 euroluk aylık emekli maaşımı alacaktım, o parayla da yola çıkabilecektim. Asıl soru gidip gidemeyeceğim değil, nasıl gideceğimdi.

Düzenli olarak uluslararası sefer yapan tır şoförü bir arkadaşımı aradım; beni de yanına alması konusunda anlaştık.

Ama kabul etmeden önce ne taşıdığını bilmem gerekiyordu. Dorse canlı hayvan yüklüyse kokuya katlanmak zorunda kalacaktım.

Gillette Ana çocuklarına bir konuda asla taviz vermezdi: Sorun hiçbir zaman zihnin içinde değildir; yalnızca çözüm yaratan eylemlerde vardır.

Konaklama için şehrin hemen dışında paylaşımlı bir oda bulmuştum. Günlüğü on iki euroydu.

Yer, metro hattının son durağının yakınındaydı; şehre ulaşım günde yalnızca üç euro tutacaktı.

Üç günden fazla kalmayacaktım; tercihten değil, plan gereği.

Tır şoförü arkadaşım Brüksel’deki teslimatını bitirdiğinde ben dönüş yolculuğuna çoktan hazır olacaktım; bu sefer ne taşıdığını da dert etmeyecektim.

Nihayet yola çıkış günü geldi.

Gece saat ikide karım nereye gittiğimi sordu.

Beni orada, elimde tekerlekli bir bavul, üstümde sıradan giysilerle dikilirken gördü.

Ona işle ilgili bir görüşmeye katılma fırsatı çıktığını söyledim, gerçi bana hangi görevin teklif edilebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Niteliklerime bakılırsa, açık olan en yüksek pozisyonun herhalde depo işçiliği olacağını tahmin ediyordum.

Hiçbir şey seçmeyecektim. Hoşuma giderse kabul edecektim, o kadar.

Eugenio tırı, evime çıkan yolun girişine park etmişti.

Yanına varır varmaz ilk derdim ne taşıdığını öğrenmek oldu.

İnanmayacaksın. Dorsede BIC Belgium'a giden plastik vardı; orada kalem üretiminde kullanılacaktı.

Hahahaha.

Reggio Calabria'dan Paris'e otuz iki saat süren yolculukta yalnızca otoyol dinlenme tesislerinde durduk: yakıt, yemek ve tuvalet molası için.

Bu arada Eugenio takograf belgelerini değiştirip duruyordu. Her değiştirişinde evrakta başka bir şoförün adı beliriyordu. Direksiyonda hep Eugenio vardı. Oysa sistem altı ayrı şoför kaydetmişti.

Sırf bu bile, doğru dürüst işlemeyen bir sistemin içinde olduğumu, insanların maliyeti düşürmek için bulabildiği tek çözümün de bu olduğunu anlamaya yetiyordu.

Sonunda Paris'in dış mahallelerine vardık.

Eugenio beni bir metro istasyonunun yakınında indirdi; eve dönme vakti geldiğinde yeniden bulmam gereken istasyonun ta kendisiydi.

Nereye gittiğimi sordu.

Cevap verdim: "Birkaç kadınla buluşmaya gidiyorum."

Bana bakıp şöyle dedi: "Seksin gücü."

Ferdinando